

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

8. ČERVNA 2025

Z obsahu:

Pohled'te na Krista!

Přiblížte se k němu!

Homilie Svatého otce
Lva XIV. při převzetí
pastýřského úřadu
18. května 2025,
Svatopetrské náměstí
v Římě
- strana 2 -

Duch jednoty

Zamyšlení nad
liturgickými texty
slavnosti Soslání Ducha
Svatého (cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Jakub Berthieu

Libor Rösner
- strana 4 -

Poselství Královny míru

- strana 5 -

Pastýř všech pastýřů

- strana 7 -

Maria a Duch Svatý

Walter Lang
- strana 8 -

**Lev XIV. svěřil svůj
pontifikát přímluvě
Apoštola národů**

- strana 8 -

Chléb svaté Zity (25)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

*Cenni di Francesco (italský gotický malíř činný v letech 1369/1370 až 1415):
Panna Pokory s Bohem Otcem, Synem a Duchem Svatým (tempera a zlato na desce, Wikipedia)*

Pohled'te na Krista! Přiblížte se k němu!

Homilie Svatého otce Lva XIV. při převzetí pastýřského úřadu 18. května 2025,
Svatopetrské náměstí v Římě

Drazí bratři kardinálové, bratři v biskupské a kněžské službě, vážení vrcholní představitelé a členové diplomatického sboru, pozdrav poutníkům, kteří přijeli u příležitosti jubilejní pouti bratrstev, bratři a sestry!

Zdravím vás všechny se srdcem plným vděčnosti na začátku služby, která mi byla svěřena. Svatý Augustin napsal: „Stvo-

řil jsi nás pro sebe, (Pane), a naše srdce je nepokojné, dokud nespočine v tobě.“ (Vyznání, 1,1.1)

V těchto posledních dnech jsme prožili obzvláště intenzivní okamžiky. Smrt papeže Františka naplnila naše srdce zármutkem a v oněch těžkých hodinách jsme se cítili jako zástupy lidí, o nichž evangelium říká, že byli „jako ovce bez pastýře“

(Mt 9,36). Právě na Boží hod velikonoční jsme však obdrželi jeho poslední požehnání a ve světle zmrtvýchvstání jsme ten okamžik prožívali v jistotě, že Pán nikdy neopouští svůj lid, shromažďuje jej, když je rozptýlen, a „střeží jej jako pastýř své stádo“ (Jer 31,10).

Pokračování na str. 6

Vdnešním druhém čtení se praví: „Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci: »Ježíš je Pán.«“ Jakkoliv je možné přirozeným světlem rozumu bezpečně poznat Pána Boha z jeho díla, existuje „ještě jiný rád poznání, kterého člověk svými vlastními silami vůbec nemůže dosáhnout, totiž rád Božího zjevení. Ze zcela svobodného rozhodnutí se Bůh zjevuje a dává člověku tím, že mu vyjevuje svá tajemství, svůj dobrotivý plán se všemi lidmi, stanovený přede všemi věky v Kristu. Plně zjevuje svůj plán tím, že posílá svého milovaného Syna Ježíše Krista, našeho Pána, a Ducha Svatého.“ (Katechismus katolické církve 50) Je užitečné si čas od času připomenout důležité skutečnosti naší katolické víry. O slavnosti Seslání Ducha Svatého můžeme rozjímat nad tím, proč je vlastně jeho přítomnost v našem životě důležitá. A to i s pomocí textů tohoto čísla Světla...

Zvláště podnětný je teologický výklad o Panně Marii a jejím spojení s Duchem Svatým. (str. 8-11) V bohatství myšlenek by neměla zaniknout důležitá pravda: Panna Maria, Matka víry, vede lidské duše ke svému Synu a odkrývá jim všechno, co Pán Ježíš pro naši spásu řekl a vykonal. Je totiž častým omylem kritiků hluboké mariánské úcty, že Maria odvádí od Ježíše. To není dost dobře možné, protože bez Božího Syna by Maria zůstala prostou izraelskou dívkou, nenápadnou v zástupu mnoha jiných. Oddělit Pannu Marii od Pána Ježíše nelze. Dru-

Editorial

hou myšlenkou, která stojí za pozornění, jsou slova sv. Petra Damianiho, že Maria může vše na nebi i na zemi, protože její Syn Ježíš velice touží zalíbit se jí a rád vyslyší její prosby. Jestliže tedy se necháváme vést ve svých modlitbách Duchem Svatým, pak spojení s Boží Matkou umocňuje jejich sílu a způsobuje jejich vyslyšení. Věříme tomu? ...

Na druhou stranu nesmíme slepě doufat a nic nedělat pro svoji spásu. I když jsme nyní vyzdvihli obrovskou účinnost modliteb – a můžeme jaksí logicky dodat, že se to týká i našich myšlenek a skutků –, neznamená to, že spása je jakousi magií. To připomněl papež Lev XIV. v bazilice sv. Pavla za hradbami a vysvětlil, že spása se děje „skrze tajemství milosti a víry, předcházející lásky Boha a důvěřivé a svobodné odpovědi člověka“ (str. 8). Naše svobodná vůle nás totiž přímo předurčuje k tomu, abychom skrze ni spolupracovali na své spáse. A to může mj. znamenat, že se vyvarujeme příkrého posuzování druhých a poukazování na jejich chyby a raději se pokusíme odstranit „trám ve vlastním oku“ (srov. Mt 7,3), který nám brání sjednotit se s Bohem a s jeho svatou vůlí. Na to svým způsobem upozorňovala sv. Zita služebnictvo, které bylo rozmrzelé na služebnou, již přetekla polévka. (str. 11-13) Tam totiž, kde nastane povyk a křik, ne-

může vzejít dobré řešení kritické situace. Pro dnešní dobu plnou konfliktů je to více než poučné...

Na počátku papežské služby vždy vyprošujeme velmi intenzivně novému Petrovu nástupci hojnost darů Ducha Svatého a hlubokou pokoru, jež vyúsťuje v lásku ke svěřenému stádu, překračující hranice běžné bliženské lásky. Lev XIV. to zdůraznil v homilii při převzetí pastýřského úřadu a neopomněl vyzvednout také nutnost vlastní zkušenosti nekonečné a bezpodmínečné Boží lásky, bez níž není možné dobře vykonávat Petřův úřad. A kdo je hlavním vzorem pro výkon této služby? Dobrý pastýř Ježíš. (str. 7) Vyprošujme tedy Lvu XIV., aby byl pokorným a věrným pastýřem svěřené církve podle vzoru Ježíšova.

Síla lásky a síla modlitby – nerozlučně patří k sobě. Zářným příkladem je sv. Jakub Berthieu, který věřil více v účinek modlitby pro spásu lidské duše než v účinek nějaké zbraně. (str. 4-5) Ne že by se člověk neměl bránit, když je v právu a jeho život je v ohrožení, ale vždy je třeba mít na paměti lásku k Bohu a k bližním a od ní odvíjet každý svůj čin. A také v tomto je nutné nechat se vést Duchem Svatým, který rozsévá lásku, a nikoliv nenávisť...

„Ježíš je Pán!“ Vyrkněme tato slova v upřímnosti srdce vícekrát za den, abychom se stali v Duchu Svatém nositeli Boží lásky a naděje, kterou máme v Pánu Ježíši Kristu.

Daniel Dehner

Dnešní slavnost máš opět začít v jeruzalémském večeradle. Zvykni si vracet se často na toto místo modlitby, svátostí, přípravy a kolébky Církve. Vítá tě více než sto učedníků s Marií ve svém středu. Čekají zde poslušně, až se naplní zaslíbení, které dostali od Pána. Pouč se z toho, jak důležitá je náležitá příprava v odloučenosti od světa, v usebranosti a modlitbě ve společenství s Pannou Marií.

Toto místo svou modlitbou posvětil sám Boží Syn. Zde přednesl Otcí s náležitou vroucností svou velekněžskou prosbu, *aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě.*⁽¹⁾

Po první mši svaté zde Pán prosil o jednotu, která jednoho dne obsáhne všechny lidi. O těchto dnešních Letnicích začíná dlouhý dějinný proces směřující k naplnění Ježíšovy prosby, *aby všichni byli jedno.* Než se vrátil k Otcí, poslal proto své učedníky, aby i oni pokračovali v tom, co započal: *I já vás posílám.* Všechny ty, kteří jsou jeho, kteří zůstávají v něm a on v nich⁽²⁾, chce zapojit do vytrvalého úsilí o sjednocení všech. O tuto Boží jednotu nemůže usilovat každý na svou vlastní pěst. Naplňovat jeho poslání je možno jedině v jeho Duchu: *Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“*

Stále si musíme být vědomi, že to nejsme my, kdo tu působíme. Je to činnost Ducha Svatého, který dosud vedl také Ježíše.⁽³⁾ Jeho pokračovateli se můžeme stát jedině tak, že s ním *všichni dohromady tvoříme jedno tělo.* Do tohoto těla nás *dovedl Duch a jedině tento Duch nás vede a uschopňuje, abychom v tomto těle, jehož hlavou je Kristus, také mohli být užiteční.* I ty jsi povolán, abys byl užitečný tím, že pod vedením Ducha Svatého využíváš všech darů, které jsi právě k tomu obdržel. Jeho dary nemáš tedy ani pro svou exhibici, ani pro své sebeuspokojení. Jejich smysl je v tom, aby sloužily tělu Kristovu. Jsou totiž dány jednotlivým údům, aby v tomto těle a skrze ně *mohly být užitečné*, aby všichni spolu působili jako *údy jednoho těla.*

Až se ozve silný hukot, nelekej se. Pokorně se skloň v prosbě, aby Duch Boží vstoupil i do tebe. *Přijď, Duchu Svatý, a naplň mé srdce!* A nyní vzdej Bohu chválu a vyjdi s apoštoly do ulic.

Dostavili se první posluchači. Jsou to *zbožní židé.* Proč svolává Duch k večeradlu

Duch jednoty

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Přijměte Ducha Svatého.

právě zbožné židy? Chce přivést do jednoho těla všechny, především ty, kteří k němu mají nejbližší. Nestačí však zbožnost sama o sobě, dokonce ani ta zbožnost, která dosud byla autentická a Bohem stanovená. Nastává totiž hodina, *a už je tady, kdy opravdoví ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si žádá takové ctitele.*⁽⁴⁾ Nikdo si nesmí myslet, že Boha může uctívat tak, jak chce, tím méně může o tom přesvědčovat druhé. *Dar, který Pán seslal z nebe, má sjednotit všechny ve společném vyznávání Božího jména.*⁽⁵⁾

Zaposlouchej se pozorně do Petrova prvního kázání. Neusiluje o přízeň tím, že by lichotil posluchačům. Mluví zcela otevřeně a nekompromisně: *Ať je celému izraelskému národu úplně jasno: Pánem a Mešiášem je Ježíš, kterého jste vy ukřižovali.*⁽⁶⁾

Tato slova zní opravdu neúprosně. Ale slovo hlásané pod vlivem Ducha Svatého nebude nepřijatelné pro ty, které chce sám obdarovat. Vidíš to na jejich tvářích: *Když to slyšeli, proniklo jim to srdce.*⁽⁷⁾ Že jsou tito zbožní židé tak dojeti, to není výsledek lidské výmluvnosti, řečnické obratnosti ani psychologické taktiky. Je to tím, že apoštolové mluví tak, *jak jim Duch dává promlouvat.* První hlasatelé radostné zvěsti nespolehají na své schopnosti a dovednosti. Vyšli z večeradla plnit své poslání a ihned dosahují účinků, o kterých neměli potuchy: *každý z přítomných slyší svou mateřštinu.* Duch Svatý se postará, aby ten, kdo chce přijmout Boží slovo, slyšel ve srozumitelné podobě to, co potřebuje – jen když jediným obsahem evangelizace je *hlásat velké Boží skutky.* Pak se také ovocem musí stát dychtivá otázka: *Bratři, co máme dělat?*⁽⁸⁾ Tento zázrak obrácení je jen logickým pokračováním zázraku, který začal oněmi *jazyky jako z ohně.*

Vracej se domů s přesvědčením, že Duch Páně je stejný i po dvou tisíciletích. Čím více tě trápí, že tvář světa je zohavena, tím více potřebuje právě tohoto Ducha, aby *obnovil tvář země*⁽⁹⁾. Spolu s Krá-

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové, slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – 1 Kor 12,3b-7.12-13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jedině tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo

Dokončení na str. 13

lovnou apoštolů pros proto Božího Syna: *Pane Ježíši, naplň i nyní srdce věřících tou božskou silou, která působila v apoštolech, když začali hlásat evangelium.*⁽¹⁰⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 17,21; ⁽²⁾ srov. Jan 15,5; ⁽³⁾ srov. Lk 4,1;

⁽⁴⁾ Jan 4,23; ⁽⁵⁾ srov. vstupní modlitba z vigilie slavnosti; ⁽⁶⁾ Sk 2,36; ⁽⁷⁾ Sk 2,37; ⁽⁸⁾ tamtéž;

⁽⁹⁾ srov. Ž 104,30; ⁽¹⁰⁾ vstupní modlitba.

Svatý Jakub Berthieu

„Bůh ví, jestli jsem miloval a jestli stále miluji rodnou půdu a drahocennou zemi Auvergne, přesto mi dává milost, abych ještě více miloval tuto neobdělávaná pole Madagaskaru, kde mohu jen lovit (a velmi bolestivě) s vlascem těch několik duší pro našeho Pána,“ napsal v jednom dopise domů řeholník, jenž tento lov duší pro Krista zaplatil životem pozemským, a tím si zasloužil život věčný.

Narodil se 26. listopadu 1838 ve francouzském Polminhacu ležícím v regionu Auvergne. Jeho cesta ke kněžství vedla nejprve přes malý seminář v Pléaux, kam vstoupil ve svých 15 letech, a následně přes velký seminář v Saint-Flour. Protože Jakub nebyl žádným primusem, stálo ho studium hodně námahy. Zasloužené ovoce sklídl 21. května 1863, kdy se stal knězem Kristovým. Dalších devět let byl kaplanem ve farnosti Roannes-Saint-Mary, z toho první tři roky snášel nerudného starého faráře, s nímž si nerozuměl a jenž mu na každém kroku ztrpčoval život. Po uplynutí těchto devíti let nepřešel P. Jakub do jiné farnosti jako farář, ale místo toho udělal zásadní krok svého života, který rozhodl o jeho dalších osudech a vlastně i o mučednické smrti, kterou by jako farář na francouzském venkově patrně nepodstoupil.

Požádal totiž o přijetí do Tovaryšstva Ježíšova. Ústředním motivem tohoto jeho rozhodnutí, jež nebylo v žádném případě záležitostí momentálního vznětu, ale dlouhodobé touhy po misiích a rostoucí jistoty, bylo, že k misijnímu povolání je předurčen Bohem. „Vždy jsem choval hlubokou úctu k řeholnímu životu, a zvláště k životu misionáře,“ psal domů. „Přesto jsem se nikdy neodvážil pomyslet na to, že mě k tomu náš Pán jednoho dne povolá. Víím, že jsem v každém ohledu zcela neschopen. Nicméně pak si pro mne Prozřetelnost přišla, aby si mě vzala do onoho života, a to přímo uprostřed mé kněžské kariéry.“

Představení nehleděli na jeho vyšší věk, přijali ho do řádu a díky tomu mohl P. Berthieu zahájit noviciát a také doplňující studium. Po dvou letech ho poslali na ostrov Madagaskar, aby své misijní povolání realizoval tam – konkrétně na přilehlém ostrůvku Sainte Marie, kde zažil velký civilizační skok. Zdejší podmínky k životu byly dost primitivní, do toho tro-

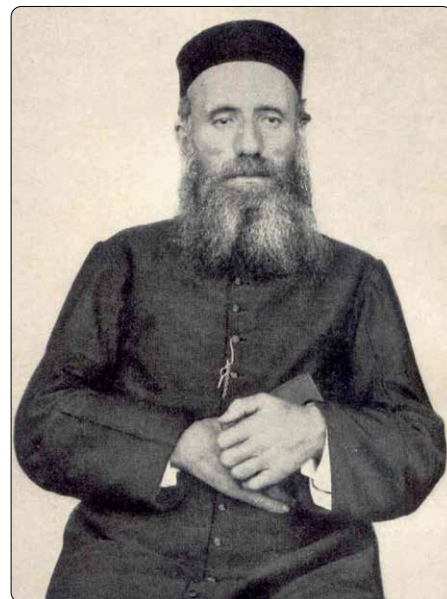
pické klima, nicméně P. Jakub vše s pomocí Boží zvládal. Sílu k tomu čerpal z modlitby a úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Po lidské stránce mu byli oporou dva jeho jezuitští spolubratři a několik sester sv. Josefa z Cluny.

Ze začátku si však sám nad sebou zoufal, jak lze vyčíst z jeho dopisu bratrovi: „K mému velkému rozčarování Ti nemám vůbec co psát, protože jsem zde ještě nic neudělal. Studium malgaštiny, katecheze školních dětí... Tu a tam vyslechnu nějakou zvěď, trochu pozoruji a aklimatizuji se, to je zatím veškerá má práce. Má neúčinnost a má duchovní bída mě pokořují, aniž by mě odrazovaly, a čekají na hodinu, kdy budu moci s Boží milostí něco udělat.“

Madagaskar s přilehlými ostrůvky byl tehdy francouzskou kolonií. V důsledku dekretu o vyhoštění řeholníků z francouzských území musel misii roku 1881 opustit a přesídlit na samotný ostrov Madagaskar, kde mu bylo dáno působit v Tamatava a hlavním městě Antananarive. Poté se na základě nařízení představených stalo místem jeho působení Am-

Svatý Jakub Berthieu

Svatý Jakub Berthieu

bohimandroso, avšak opět jen dočasně. V roce 1883 totiž vypuklo protifrancouzské povstání. Pro P. Jakuba to znamenalo přesídlení k francouzské armádě, kde sloužil vojákům jako vojenský kaplan. Další farností, do níž po skončení povstání nastoupil, byla Ambositra, kde během pěti let řízení misie zvýšil počet misijních míst ze šesti na patnáct – přitom kladl důraz na vzdělávání dětí. „Večer a ráno učím katechismus a zbytek času věnuji přijímání lidí nebo navštěvování všech lidí ve vikariátu, přátel i nepřátel, abych je všechny získal pro našeho Pána,“ napsal svému spoluzákovovi ze semináře. Jeden malgašský katecheta o něm řekl: „Byl ke všem tak dobrý jako jarní slunce.“

V roce 1891 vítala jezuitského misionáře z Polminhacu misijní stanice Anjozorofada. Ta se stala jeho poslední farností. Působil v ní pět let, která vyplnil obětavou péčí duchovního, tělesného i sociálního rázu. Staral se o nemocné, namnoze o ty stížené leprou, hmotně pomáhal chudobným, přiváděl pohany ke Kristu a posiloval na duchu své farníky. Ti P. Jakuba považovali za kněze seslaného z nebe. „Jsi naším otcem i naší matkou,“ říkali mu. „Misie postupuje, přestože na mnoha místech jsou plody stále jen v naději a na jiných nejsou příliš viditelné. Ale co je nám po tom, pokud jsme dobrými rozsěvači. Bůh dá vyrůst ve svém vlastním čase,“ napsal on sám v jednom dopise.

V roce 1896 však vypuklo již několikáté povstání domorodého lidu proti fran-

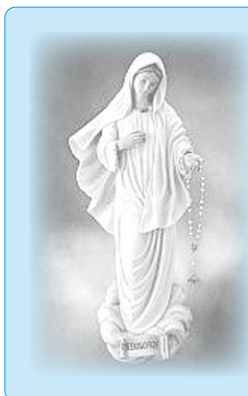
couzské koloniální správě, přičemž jedním z ohnisek rebelie bylo právě území kmene Menalambů, na němž působil P. Berthieu. „Nevím, co mě čeká, ale at se stane cokoli, jsem připraven. Dělal jsem svá duchovní cvičení, jako by byla poslední,“ svěřil se představené sester sv. Josefa z Cluny. Povstalci vypalovali vesnice, ale statečný jezuita odmítl návrh velitele francouzských jednotek, aby utekl do bezpečí. „Nemohu to přijmout, protože tito chudí křesťané prožívají úzkost a já musím zůstat s nimi.“

P. Jakub ve snaze uchránit farniky před zlobou vzbouřenců, kteří katolíky spojovali s francouzským vlivem, rozhodl o hromadném přesunu do Antananarive. Skupina to však byla velmi početná a zákonitě se na tak dlouhém pochodu roztáhla, takže její konec ztratil spojení s jejím čelem. Vzadu šel spolu se staršími a slabšími i P. Jakub, který navzdory tomu, že ho trápily horečky, poskytl svého koně jednomu nemocnému chlapci. Žel, na tuto skupinu, kterou na rozdíl od čela francouzští vojáci nechránili, zaútočili 8. června 1896 z pralesa rebelanti. Neohroženému jezuitovi se podařilo s většinou uprchlíků utéct do nedaleké vesnice Ambohimbemasoandro s nadějí, že se Francouzi vydají je hledat.

Odpoledne 8. června se vesnicí rozšířila zpráva o bližících se Menalambech. „Připravme se, děti moje, protože snad máme zemřít!“ vyzval P. Jakub vesničany. Když se ale rebelanti přiblížili na doslech a žádali jeho vydání, vybídl vesničany k útěku: „Pokud někdo musí zemřít, budu to já.“

Útočníci ho zajali a ztloukli. „Nezabíjejte mě, děti moje. Musím vám sdělit dobré věci,“ žádal je, protože je chtěl evangelizovat. Byl však znovu zbit.

Hned za vesnicí povstalci svlékli misionáře z jeho sutany. Když jeden z vůdců viděl, že má na hrudi krucifix, strhl ho z něj a křičel: „Zde je tvůj amulet! To je to, co používáte k oklamání našich lidí! Budeš nadále přesvědčovat lidi, aby se modlili?“ Jezuita odpověděl: „Určitě se budu nadále modlit, tak dlouho, dokud nezemřu. A stále se budu modlit i za vás.“ Ukázali mu tedy jeho koně, kterého předtím rozsekali na kusy. „Chceš skončit jako on?“ zeptali se ho a svůj dotaz doprovodili mnoha tvrdými ranami pěstmi a pažba-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! V tomto milostivém čase vás volám, abyste byly lidmi naděje, míru a radosti, aby každý člověk byl tvůrcem pokoje a milovníkem života. Proste, děti moje, Ducha Svatého, aby vás naplnil silou svého Svatého Ducha odvahy a odevzdanosti. Tento čas bude pro vás darem a cestou ve svatosti k věčnému životu. Já jsem s vámi a miluji vás. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé pozvání.“

Medžugorje 25. května 2025

mi pušek. „Pokud budu souhlasit s tím, co říkáte, zemřu, ale pokud vaše slova odmítnu, budu žít.“ – „Jistě, budete žít, velký pane!“ odpověděli mu posměšně.

Někteří z pověřčivých věznilů po svém zajatci chtěli, aby je naučil používat zbraně proti bílým, oni že ho pak propustí. P. Berthieu jim odpověděl: „Nepřišel jsem vás učit bojovat, ale dokud budu žít, budu vás učit modlit se. Modlitba vám pomůže zachránit vaše duše.“

Rozhodli se přivést ho ke svému veliteli. Na cestě k němu míjeli jednu z misijních stanic – Ambohitru. P. Jakub požádal své křesťanské známé, aby mu dali nějaké oblečení, jelikož je prokřehlý zimou, oni však byli natolik paralyzováni strachem, že jeho prosbu nevyslyšeli. Strážníci zase nevyslyšeli jeho prosbu, aby mohl vejít do kostela a tam se pomodlit. Poklekl proto před dveřmi kostela, a než se stačili vzpamatovat, pomodlil se Otčenáš a Zdravas, Maria, přičemž v rukou sví-

ral růženec. Menalambové se jemu a jeho růženci s křížkem posmívali, že jsou to neúčinné amulety. „Nejsou to amulety,“ odpověděl, „ale tento krucifix představuje Spasitele lidí.“ Odpovědi mu bylo několik ran pažbami pušek. „Mé tělo se třese před smrtí, ale má duše se nebojí, protože až zemřu, půjdu ke svému Otci,“ šeptal.

Přivedli ho do Ambiatibe, avšak pověřčivější z jeho strážců se naráz začali obávat, že svými „amulety“ bude negativně působit na bůžky chránící jejich vesnici, proto ho odvedli asi 50 metrů za její hranice, aby ho zabili.

Před smrtí P. Berthieu požádal, aby se mohl modlit za své vrahy s tváří obrácenou k východu. Jeden z vůdců k němu přistoupil a řekl: „Zanech svého špatného náboženství. Přestaň obelhávat lidi a vezmeme tě s sebou, učiníme tě svým vůdcem a rádcem a nezabijeme tě.“ Vězněný jezuita odpověděl: „Takovou věc naprosto nemohu přijmout, můj synu! To raději zemřu.“

Postavili ho tedy před popravčí četu. P. Berthieu padl k zemi až při páté a šesté ráně, protože první čtyři střelci se záhadně minuli. Jeden z popravčích mu roztránil kyjem lebku, aby ho usmrtil, načež tělo vhodili do nedaleké řeky plné krokodýlů, aby za sebou zametli stopy a nepřivolali na sebe případný hněv Francouzů.

Dne 17. října 1965 vyhlásil papež Pavel VI. francouzského mučedníka z mada-gaskarské misie za blahoslaveného, papež Benedikt XVI. jej pak 21. října 2012 v Římě kanonizoval.

Svatý Jakub Berthieu s domorodci

PS: Tři ze šesti vrahů sv. Jakuba Berthieua zastřelili Francouzi. P. Théophile Weber, další misionář v této oblasti, čtvrtého z nich krátce před jeho smrtí vyzpo-vidal a zbylé dva pokřtil.

Pohled'te na Krista! Přiblížte se k němu!

- dokončení homilie Svatého otce Lva XIV. ze str. 2

V tomto duchu víry se kolegium kardinálů sešlo na konkláve. Třebaže jsme se shromáždili z různých prostředí, území a cest, vložili jsme do Božích rukou touhu zvolit nového Petrova nástupce, římského biskupa, pastýře, který bude schopný střežit bohaté dědictví křesťanské víry a zároveň hledět do vzdálené budoucnosti, aby vycházel vstříc otázkám, úzkostem, nepokojům a výzvám dneška. Doprovázeli vašimi modlitbami jsme pocítili působení Ducha Svatého, který dokázal naladit různé hudební nástroje tak, že se struny našich srdcí rozechvěly v jediné melodii.

Byl jsem vyvolen bez jakékoli zásluhy a s bázní a chvěním k vám přicházím jako bratr, který chce být služebníkem vaší víry a vaší radosti, kráčející s vámi cestou Boží lásky, který si přeje, abychom všichni byli sjednoceni v jedné rodině.

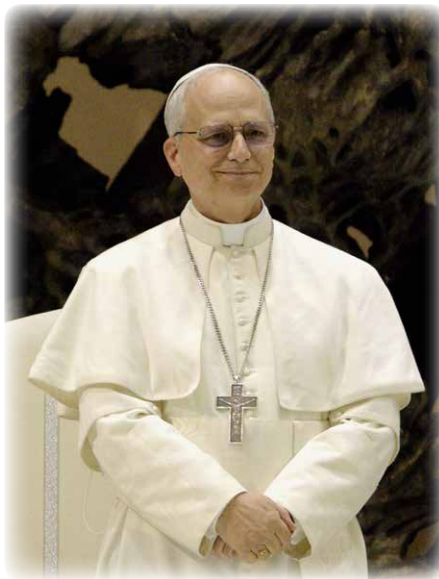
Láska a jednota – to jsou dva rozměry poslání, které Ježíš Petrovi svěřil.

Říká nám to evangelní úryvek, který nás přivádí ke Galilejskému jezeru, stejnému místu, kde Ježíš započal své poslání, které přijal od Otce: „lovit“ lidstvo, aby je zachránil z vod zla a smrti. Když procházel po břehu onoho jezera, povolal Petra a ostatní první učedníky, aby se jako on stali „rybáři lidí“; a nyní, po zmrtvýchvstání, je na nich, aby toto poslání naplňovali, aby znovu a znovu rozhazovali síť, nořili naději evangelia do vod světa, aby se plavili po moři života, aby se tak všichni mohli dostat do Božího objetí.

Jak může Petr tento úkol splnit? Evangelium nám říká, že je to možné jen díky tomu, že zakusil nekonečnou a bezpodmínečnou Boží lásku ve svém vlastním životě, a to i v hodině selhání a zapření. Z tohoto důvodu, když se Ježíš obrací k Petrovi (s otázkou), evangelium používá řecké sloveso *agapao*, které odkazuje na lásku, již má Bůh k nám, na to, že se (pro nás) obětuje bez výhrad a bez vypočítavosti, na rozdíl od slovesa, které ve své odpovědi používá Petr, to naopak popisuje přátelskou lásku, kterou sdílíme mezi sebou.

Když se Ježíš ptá Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ (Jan 21,16), odkazuje tedy na lásku Otcovu. Je to, jako by

mu Ježíš říkal: Jen když jsi poznal a prožil tuto Boží lásku, která nikdy neselhává, budeš moci pást mé beránky; pouze v lásce Boha Otce budeš moci milovat své bratry a sestry s oním „více, navíc“, to znamená obětovat svůj život za své bratry a sestry.

Petrovi je tedy svěřen úkol, aby „miloval více“ a dal svůj život za stáde. Petrova služba se vyznačuje právě touto sebe dávací láskou, protože římská církev předsedá v lásce a její pravou autoritou je láska Kristova. Nikdy nejde o to, abychom druhé uchvacovali útlakem, náboženskou propagandou nebo mocenskými prostředky, ale vždy je to jen otázka lásky, jak to dělal Ježíš.

On – jak říká sám apoštol Petr – „je ten kámen, který jste vy, stavitelé, při stavbě odhodili, ale z kterého se stal kámen úhelný“ (Sk 4,11). A je-li tím kamenem Kristus, má Petr pást stáde, aniž by kdy podlehl pokušení být osamělým vůdcem nebo představitelem postaveným nad druhé, tím, kdo ze sebe dělá pána těch, kteří mu byli svěřeni (srov. 1 Petr 5,3); naopak, je od něj požadováno, aby sloužil víře svých bratří a sester a kráčel spolu s nimi: Všichni totiž máme být „živými kameny“ (1 Petr 2,5), svým křtem jsme byli povoláni k tomu, abychom budovali Boží stavbu v bratrském společenství, v harmonii Ducha a v soužití bez ohledu na odlišnosti. Jak říká svatý Augustin: „Církev je

tvořena všemi těmi, kdo žijí ve svornosti se svými bratřími a sestrami a milují své bližní.“ (Kázání 359,9)

Přál bych si, aby právě toto, bratři a sestry, bylo naším prvním velkým přáním: sjednocená církev, znamení jednoty a společenství, které by se stávalo kvasem pro smířený svět.

V naší době stále vidíme příliš mnoho nesouladů, příliš mnoho ran způsobených nenávistí, násilím, předsudky, strachem z odlišnosti, ekonomickým paradigma-tem, které vykořisťuje zdroje země a odsouvá na okraj ty nejchudší. A my chceme být v tomto těstě malým kvasem jednoty, společenství a bratrství. Chceme říci světu s pokorou a radostí: Pohled'te na Krista! Přiblížte se k němu! Přijměte jeho slovo, které osvětluje a utěšuje! Naslouchejte jeho nabídku lásky, abychom se (všichni) stali jeho jedinou rodinou: v jediném Kristu jsme jedno. A toto je cesta, na kterou je třeba se vydat společně, my sami, ale také se sesterskými křesťanskými církvemi, s těmi, kdo jdou po jiných náboženských cestách, s těmi, kdo pocíťují neklid spojený s hledáním Boha, se všemi ženami a muži dobré vůle, abychom vybudovali nový svět, v němž zavládne pokoj.

To je misijní duch, který nás má oživo-ovat, aniž bychom se uzavřeli v naši malé skupince nebo se považovali za nadřazené světu; jsme povoláni nabízet Boží lásku všem, aby bylo dosaženo takové jednoty, která neruší rozdíly, ale oceňuje osobní příběh každého člověka a sociální a náboženskou kulturu každého národa.

Bratři a sestry, toto je hodina lásky! Boží láska, která z nás činí bratry a sestry, je jádrem evangelia a spolu s mým předchůdcem Lvem XIII. se dnes můžeme ptát: Kdyby toto kritérium „převládalo ve světě, neustaly by okamžitě všechny sváry a nenavrátil by se mír?“ (Encyklika *Rerum novarum*, 21)

Ve světle a síle Ducha Svatého budujeme církev založenou na Boží lásce, církev jako znamení jednoty, misijní církev, která otevírá svou náruč světu, která hlásá Slovo, nechává se znepokojovat dějinami a stává se kvasem svornosti pro lidstvo.

Společně, jako jeden lid, jako bratři a sestry, vydejme se vstříc Bohu a milujme se navzájem.

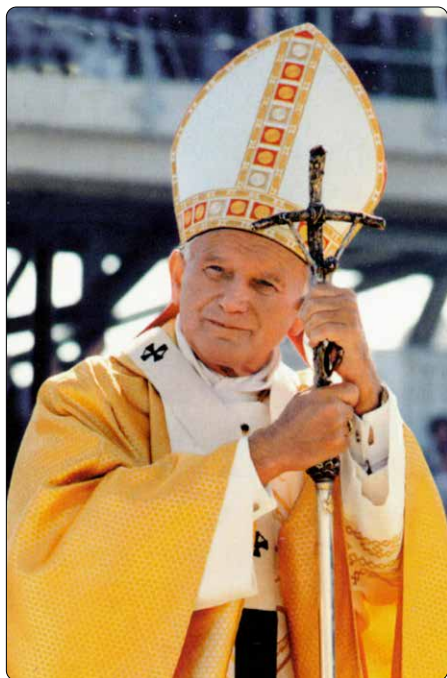
Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Pastýř všech pastýřů

Nemůžeme rozjímat o Dobrém pastýři a nepodívat se přitom na toho, kterého Ježíš ustanovil za svého nástupce na zemi, na Petra. Pán udělal tohoto prostého rybáře „skálou“ své církve a dal mu „klíče nebeského království“ (srov. Mt 16,18-19) spolu se službou „posilovat bratry“ (srov. Lk 22,32) a pást jeho stádo (srov. Jan 21,15-17). Úřad svatého Petra žije v církvi dále v jeho nástupcích, papežích; v římském biskupovi a hlavě celosvětového kolegia biskupů, který při podepisování obvykle používá zkratku PP, což znamená „papa – papež“ anebo „pastor pastorum – pastýř pastýřů“.

Pastýřská hůl ve tvaru kříže též názorným způsobem symbolizuje poslání a autoritu papeže: v lásce ke Kristu má jako viditelný garant církevní jednoty udržovat stádo pohromadě a jako nejvyšší strážce pokladu víry a učitel všech věřících je má chránit před zblouděním a ochabnutím ve víře (srov. *Katechismus katolické církve* 890).

Svatý Jan Pavel II., který uvedl církev do třetího tisíciletí, byl pastýřem a apoštolem v tom nejpůvodnějším smyslu slova. Jeho zkušenost s „dravými vlky“ národního socialismu a komunismu v rodném

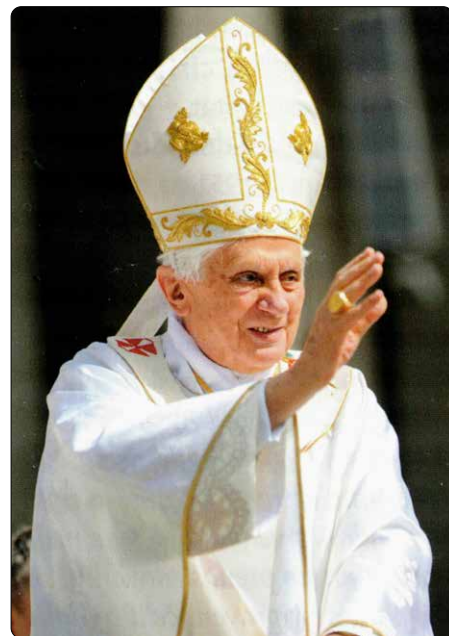

Polsku a jeho vroucí láska k lidem ovlivnily jeho rozhodnutí znovu ohlašovat celému světu poselství o vtělení Boha a o spáse v celé jeho síle. Jeho slova při uvedení do úřadu papeže 22. října 1978: „Non abbiate paura! – Nebojte se!“ se stala mottem jeho pontifikátu, jímž vyzýval křesťany, aby byli odvážnými svědky a budovali kulturu spravedlnosti a lásky: „Otevřete, ano, otevřete doširoka brány Kristu!“

Vedl Boží lid jako nebojácný pastýř, který se neúnavně zasazoval za svobodu a důstojnost lidí a církve, za rodinu a za život. Byl si vědom, že to, co potvrdil v apoštolské exhortaci z roku 1992 *Pastores dabo vobis – Dám vám pastýře*, se vztahuje především na něho: „*Kněží jsou v církvi a pro církev svátostnou připomínkou Ježíše Krista, Hlavy a Pastýře... S dokonalou láskou až do sebeobětování pečují o stádo, které sjednocují a přivádějí k Otci skrze Krista v Duchu Svatém. Pastorační láska, jejíž specifický zdroj spočívá ve svátosti kněžství, má své plné vyjádření v Eucharistii, kterou se žíví.*“ (PDV 15; 23) Můžeme říci, že tajemstvím nesmírné plodnosti tohoto pontifikátu byla Panna Maria, kterou měl papež *Totus Tuus* již od svého biskupského svěcení jako *M* pod křížem ve svém erb. Jako *Dobrá pastýřka* nejenže vedla jeho srdce a práci, ale dokonce řídila kulku, jež ho měla 13. května 1981 usmrtit. Už na jeho první zahraniční cestě v roce 1979 mu před svým zázračným obrazem v Guadalupe v Mexiku dala pochopit, „že musí být papežem poutníkem, který ponese Kristovo poselství do každého koutu světa“. A také se jím stal, jako nikdo jiný! Během 26 let své pastorační služby „povolal a shromáždil“ přibližně 250 milionů lidí ve 127 zemích světa a založil Světové dny mládeže, aby inspiroval zejména mladé lidi k nové evangelizaci. Jako mistr řeči a modlíci se muž hluboce sjednocený s Bohem si Jan Pavel II. získal srdce svým neodolatelným charismatem. Jeho pastorační péče se přetavila do množství rozhovorů, encyklik, apoštolských listů a rovněž do nového, upraveného *Kodexu kanonického práva* a do *Katechismu katolické církve* z roku 1992, který dal sestavit prefektovi tehdejší Kongregace pro nauku

víry, kardinálu Josephu Ratzingerovi, „jeho“ teologovi, příteli a nástupci.

V osobě **Benedikta XVI.** vedl církev skromný, bdělý strážce víry. Věrný svému biskupskému heslu *Cooperatores Veritatis – spolupracovníci pravdy* chtěl přivést Boží lid hlouběji k pramenům a vnitřním pokladům církve, zejména k liturgii, vést Boží lid proti matoucímu relativismu ducha doby. Dělal to s veškerou pokorou

a jasností jako brilantní teolog velkého ducha, přičemž se nevyhýbal hrozbě konfliktu, jak naznačil při svém nástupu do úřadu v Neděli Dobrého pastýře v roce 2005: „Pas moje ovce – říká Kristus Petrovi, jakož i mně v této chvíli. Pást znamená milovat a milovat znamená být ochotný i trpět. Milovat znamená dávat ovčím pravé dobro, pokrm Boží pravdy, Božího slova, pokrm jeho přítomnosti, kterou nám dává v Nejsvětější svátosti. Milí přátelé, v této chvíli mohu říci jen toto: Modlete se za mě, abych se naučil stále více milovat jeho stádo, vás, svatou církev, každého z vás osobně a vás všechny dohromady. Modlete se za mě, abych ze strachu neutekl před vlky, modleme se navzájem jedni za druhé, modleme se, aby nás Pán nesl na svých ramenou, abychom se my naučili vzájemně se nést, čili pomáhat jeden druhému.“ (Zdroj: TKKBS)

*Z Vítězstvo Srdca 163/2025
přeložil a upravil -dd-*

Fotografie © Vatican Media

Maria a Duch Svatý

Pro mariologii byla od počátku důležitá kristologie – vztah Panny Marie k Synu. Kristologie se od počátku zabývá Marií, kristologie je také posledním důvodem mariánské úcty. Pneumatologie, nauka o Duchu Svatém, prahne po mariologii. Proto je o to důležitější při dnešních sporech o Marii zabývat se Duchem Svatým.

Mezi Duchem Svatým a Marií existuje nejen těsný a vnitřní vztah, nýbrž jedinečná spřízněnost v bytí, takže pokud jsme si vědomi rozdílu mezi Bohem a jeho tvorem, můžeme Marii srovnávat s Duchem Svatým; neboť Duch Svatý je třetí božská osoba a Maria pouze Boží tvor. Pokud hledáme příčinu tohoto souzvuku mezi Marií a Duchem Svatým, pak se může jednat o stejný úkol, o stejnou příčinu, ale také o okolnost, že Duch Svatý našel v Marii člověka, který se dal formovat zcela a beze zbytku podle jeho obrazu, a tím se stal podobným Duchu Svatému.

Přebývání Ducha Svatého v duši a vazba Panny Marie k duši

Na základě vztahu k Bohu, do jaké-
ho vstupuje omilostněná, ospravedlněná
duše, je v duši přítomen Duch Svatý jako

ve svém chrámu (srov. Řím 8,11; 1 Kor 3,16n; 6,19). Přebývání Ducha Svatého v duši představuje vrchol omilostnění, a i když je uskutečněno všemi třemi božskými osobami, je obzvláště přiměřeno Duchu Svatému.

Když Ludvík Maria Grignon z Montfortu říká: „Věřící má Marii u sebe, tzn. nese ji ve své duši, kde ona dává růst všem jejím ctnostem, zvláště hluboké pokoře a horoucí lásce k Bohu“⁽¹⁾, pak tomu nesmíme špatně rozumět. Nejsvětější Trojice a Duch Svatý přebývají v omilostněné duši podobně jako Kristus ve svatostánku. Mariino přebývání v duši je jiného druhu. Tak jako sluneční paprsek ozařuje pokoj, ale ve skutečnosti v pokoji není, přebývá Maria v lidské duši nikoliv v doslovném smyslu, nýbrž silou svého vlivu a svého působení. Maria vidí stav duše, její vztah k Bohu, její radosti a její nou-

zi, Maria ovlivňuje duši svou modlitbou, svou pomocí a svým příkladem, Maria se za nás přimlouvá.

Maria, Matka krásného milování – Duch Svatý, nestvořená Boží Láska

Litanie loretánská nazývá Marii tělesnou Matkou, ale především ve Wessobrunnu (někdejší benediktinské opatství v Horním Bavorsku) v souladu s biblickou knihou Sirachovcovou (24,24) je uctívána jako »Matka krásného milování«. Láska je podstatný rys mateřské bytosti a je vyjádřena tělesnými a duševními svazky, které spojují matku a dítě. Zatímco Platon a Řekové ztotožňují lásku s *erósem*, Nový zákon, např. 1. list apoštola Jana, spojuje lásku s *agapé* – a mezi oběma těmito pojetími je rozdíl tak veliký, že na větší ani nelze pomyslet. Platonská láska je citově pojatá přitažlivost ideou krásna a stává se orientací vůle směrem vzhůru, k něčemu vyššímu, ušlechtilějšímu a dobrému, co se stává hodné tužby. Je to aktivní mužská síla. Agapé naproti tomu existuje v Bohu a spočívá v sestupujícím, na sebe zapomínajícím sebeodevzdání, jak se projevuje ve vtělení a smrti na kříži Ježíše Krista. Do této sebedarující lásky zahrnuje Bůh všechny, které vyvolil a povolal. Agapé

Lev XIV. svěřil svůj pontifikát přímluvě Apoštola národů

V úterý 20. května se papež Lev XIV. vydal do baziliky svatého Pavla za hradbami, kde se modlil u hrobu svatého Pavla – Apoštola národů, vedl bohoslužbu slova a pronesl homilii.

Papežská návštěva baziliky sv. Pavla za hradbami je součástí obřadů zahájení pontifikátu, stanovených v *Ordo rituum pro ministerii Petrini initio Romae episcopi*, schválených a následně aktualizovaných Benediktem XVI.

Návštěvu v bazilice sv. Pavla za hradbami zahájil Lev XIV. jako poutník, prošel Svatou branou, otevřenou u příležitosti probíhajícího Jubilejního roku, a potom se odebral k osobní modlitbě u hrobu Apoštola národů. Poté zazněl úryvek z Listu svatého apoštola Pavla Římanům a Svatý otec pronesl homilii, v níž upozornil na tři velká té-

mata tohoto listu: milost, víru a ospravedlnění. Vyzval, abychom svěřili počátek jeho nového pontifikátu přímluvě Apoštola národů a zamysleli se nad těmito třemi tématy a skrze ně pohlédli na dar povolání.

„Svatý Pavel především říká, že od Boha obdržel milost povolání. Uznává tedy, že jeho setkání s Kristem a jeho služba jsou spojeny s láskou, kterou mu Bůh předem projevil, když ho povolal k novému životu, v době, kdy byl evangelium ještě vzdálený a pronásledoval církev,“ řekl Lev XIV. Připomněl, že o stejné zkušenosti Boží lásky, jež nás předchází, psal také sv. Augustin.

Spolu se svatým Pavlem papež připomněl, že když Bůh zjevuje svou lásku, nezotročuje člověka, ale ponechává mu svobodu volby „poslušnosti víře“. „Spása se neděje jakousi magií, ale skr-

ze tajemství milosti a víry, předcházející lásky Boha a důvěřivé a svobodné odpovědi člověka,“ řekl Lev XIV.

„Děkujeme tedy Pánu za povolání, kterým proměnil život Šavla, a prosíme ho, abychom i my uměli stejným způsobem odpovídat na jeho volání a stali se svědky lásky vylité do našich srdcí skrze Ducha Svatého, který nám byl dán,“ povzbuzoval papež. Slovy svého předchůdce papeže Benedikta XVI. připomněl, že přijetí „milujícího Božího záměru“ dává životu smysl. „V tom spočívá prostý a jediný počátek každého poslání, také mého, jako nástupce Petra a dědice Pavlova apoštolského zápalu. Kež mi Pán dá milost, abych věrně odpověděl na jeho volání,“ modlil se na závěr.

Zdroj: vatican.va; www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

vyžaduje nutně protilásku, a přitom může platonickou lásku přijmout a proměnit. Erós je žádostivý a chce ovládnout, agapé dává a obětuje sebe, erós směřuje nahoru, agapé sestupuje dolů. Erós je výkon, agapé je milost. Láska Matky Boží je odevzdávající, na sebe zapominající láska, je to agapé.

Duch Svatý jako třetí božská osoba vystupuje do popředí z Boha jakožto volní síla lásky. Proto nazýváme Ducha Svatého poutem lásky mezi Otcem a Synem (nexus Patris et Filii), personifikovanou (hypostatickou) Láskou, políbením lásky (osculum Patris et Filii) a darem (donum Dei), protože láska je princip a prapříčina všeho darování. Protože láska se zjevuje v pohybu, v přístupu k „ty“, označujeme proces Ducha Svatého jako dechnutí a Ducha Svatého jako dech a ducha. Hebrejské slovo „ruach“ označuje současně pojmy jako dech, dýchání a duch. Teplo a žár jsou symboly Ducha Svatého, které mají vyjádřit jeho lásku.

Ženský princip v Marii a v Duchu Svatém

Dějiny spásy v Novém zákoně začínají tím, že Zachariáš ztratí řeč: „Prorok mlčí, kněz oněměl“⁽²⁾, ale Maria vyslovuje *Fiat – Ať se mi stane podle tvého slova*, a zahajuje tak čas spásy, vykoupění lidského pokolení. Nikoliv mužská aktivita, nýbrž ženská schopnost, *potentia obediens* (schopnost poslušnosti), v člověku ukrytá schopnost přijmout Boží volání, přináší spásu. Náboženské pojetí světa chápe člověka a svět jako stvoření pasivně přijímající a zcela podřízené Stvořiteli. Stvoření má jako misa přijmout rosu milosti, má jako lampa přijmout shora světlo. Pavel Schütz si stěžuje již roku 1940: „Ztratili jsme sílu odevzdání. Svět přestal být mateřský, emancipoval se od nebe, stal se sám svým pánem, chce sám sebe oplodnit a sám sebe porodit. Je zemí bez oblohy, která se stala neplodnou.“⁽³⁾ Prvotní hřích a osobní hříchy spočívají v tom, že se neodevzdáváme, neposloucháme a nesloužíme, nýbrž místo toho se chce stvoření vzepřít proti Bohu a chce samo vládnout. Maria přináší velký obrat, ztělesňuje podle Gertrudy dela Fort „sílu sebeodevzdání kosmu“⁽⁴⁾. Vyslovuje své *Fiat*, a může se uskutečnit zasnoubení mezi přírodou a nadpřirozeným, které

nám darovalo Vykupitele, Syna věčného Otce a Panny Marie. Mariiným souhlasem se spojuje konečné s nekonečným, lidské bytí může dospět ke svému naplnění. Důvod mariánské úcty v církvi je třeba hledat v tom, že jejím cílem je přivést všechny věřící k tomu, aby se spolupodíleli na sebeodevzdání, které Maria osvědčila při zvěstování a pod křížem, aby tak jako Mariiny děti přispívali k vykoupění a dokonalosti vesmíru.

Pokud se zjevení bezprostředně vyjadřuje o Bohu, hovoří o Bohu hlavně v mužských představách a pojmech. Maria zde vnáší v protisměru do dějin spásy ženský prvek.

Účast pohlaví náleží k vyjadřovacím formám stvořeného, proměnlivého světa stejně jako prostor, čas a hmota. Bůh není ani mužský, ani ženský, nýbrž je zcela jiný. Když však o Bohu nemluvíme jen v pojmech „teologia negativa“, tedy když u Boha jen nepopíráme všechno, co je světské a pomíjivé, nýbrž také v pojmech „teologia elativa“, tedy když jdeme cestou stoupání a všechny výpovědi o Bohu musíme povýšit na nekonečno, abychom jej vystihli, pak můžeme Bohu přiřadit i mužské a ženské vlastnosti tím, že je nad všechno vyvýšíme. Bůh pak může být označen nejen jako náš Otec, ale také jako Matka. Přinejmenším však můžeme ve vztahu Boha k jeho tvoru odhalit ženský, mateřský prvek, nedotčené panství a něžné mateřství; neboť podle Jana odpočívá jednorozený Syn v lůně Otce

(srov. Jan 1,18) a žalm vyznává: *ex utero ante luciferum genui te – zrodil jsem tě ze svého lůna před jitřenkou*. Ženství musí být v Bohu přiřazeno především Duchu Svatému. „Ducha Svatého můžeme označit jako ženský princip v božství. Jako výraz lásky, jako políbek Otce a Syna, jako překypující Boží život je Duch to věčně ženské současně v té nejušlechtlejší formě. On je božsky počínající. On počíná život z Otce a Syna, to je jeho nejvlastnější osobitost, která spočívá v pasivním ovanutí.“⁽⁵⁾

Svatost Ducha Svatého a nejsvětější Matky Boží

Svatost není pouze vlastnost mezi ostatními vlastnostmi, nýbrž je to základní Boží kvalita, která utváří jeho bytost. *Kadoš*, hebrejsky svatý, znamená stejně tak jako latinské *sanctus* (od *sancire*) – *oddělený* a vyjadřuje naprostou odlišnost a neuchopitelnost Boha, jeho tajemné, vše překračující absolutní bytí. Bůh bydlí v nedostupném světle (srov. 1 Tim 6,16; Ex 15,11). Současně je v pojmu „svatý“ zjevná důstojnost hodná nejvyšší úcty, která nás zavazuje, abychom se Bohu klaněli. On přebývá ve svatyni (*fanum*), zatímco my v předsiní (*profanum*). V tomto pohledu je „svatost“ pro člověka nedosažitelný pojem.

Zvláštní přiznání svatosti Duchu Svatému odpovídá skutečnosti, že svatost se přiřazuje naplnění vůle podobně jako moudrost rozumu. Třetí božské osobě se přiřazují atributy jako nejvyšší dobrota a svatost, láska a naplnění božské vůle, kterou zjevuje Otec (*digitus Paternae dexteræ* – prst Otcovy pravice), kterou uskutečňuje Syn a dovršuje nakonec Duch Svatý.

Když říkáme o člověku, že je svatý, může to mít tři důvody:

- Člověk je svatý, když se ho Bůh zmocní a zcela si ho přivlastní, jak se to stalo, když Ježíš přijal lidské tělo. Právem říkáme o Ježíši Kristu, že je sama Boží svatost. Kdo vidí Ježíše, vidí Otce. (srov. Jan 14,9)

- Člověk, který zůstává sice tvorem, se nazývá svatý, když přijme od Boha poslání; jedná Božím jménem, vykonává božskou funkci. Tak jsou národ Izrael nebo církve nazývány svatými. Také proroky a apoštoly nazýváme svatými.

• Člověka nazýváme svatým, když celý svůj život dá do služeb Boha, následuje Krista a usiluje o dokonalost. Ježíš sám říká: *Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec v nebesích* (Mt 5,48), a Pavel zdůrazňuje v 1. listu Soluňanům: *To je vůle Boží, vaše posvěcení.* (4,3)

Maria se osvědčuje jako svatá v trojím smyslu: Je svatá, protože sám Duch Svatý si ji zvolil za svůj příbytek. Maria je svatá, protože má svaté poslání být Matkou Boží, a konečně je svatá, protože má všechny ctnosti v nejbohatší míře. Maria je láskyplná, milosrdná, pokorná, čistá, odevzdaná Bohu. Biskup Theodot z An-kary (†466) zdůvodňuje Mariinu svatost srovnáním: „Tak jako ten, kdo se postaví pod vodopád, je mokrá od hlavy až k patě, tak byla Matka Boží celá pomazána svatostí Ducha Svatého, který na ni sestoupil.“ Ke třem titulům, jimiž Marii označuje od počátku východní církve, patří vedle „Panna“ a „Matka Boží“ také titul „nejsvětější“. Tento čestný titul vyjadřuje zvláštní omilostnění a současně skutečnost, že Maria je svou láskou a svatostí spřízněna s Duchem Svatým. Duch Svatý je Boží nestvořená Láska, Maria je Boží stvořená láska.

Stvořené Neposkvrněné Početí a nestvořené Neposkvrněné početí

Kristus říká o Duchu Svatém: *Duch je pravda a uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí.* (Jan 16,13n) On je donum Dei, Boží dar, který žije z přijímání a odevzdávání.

Odpůrci mariánské úcty se rádi dopouštějí té chyby, že stavějí Marii proti Synu, anebo ji chtějí od Syna oddělit a osamostatnit. To není možné. Všechno, čím Maria je, je skrze Syna, všechno, co Maria myslí, děje se k slávě Syna, a jako Syn chce plnit jen vůli Otce, chce i Maria jen slávu a vůli Syna. Také, a to především, jako Prostřednice všech milostí a Spoluvykupitelka není Maria myslitelná bez Sy-

na. I Maria zůstává počínající, přijímající a dále předávající, donum Dei, Boží dar. Jako je Duch Svatý nestvořený Boží dar, který nás posvěcuje, Maria je stvořená Boží láska k naší spáse.

Duch Svatý, Božský Utěšitel, Maria, naše Těšitelka, Consolatrix

V Písmu svatém u Jana je Duch Svatý nazýván Paraclitus – Utěšitel. *Jestliže odejdu, Utěšitel nepřijde k vám.* (16,7) *Budu prosit Otce, a dá vám jiného Utěšitele* (14,26). Ve Vulgátě se Parakleitos překládá jako Utěšitel. V novějších překladech jako Pomocník, Přímluvce. Oba překlady vyjadřují rozdílné aspekty, ale vzájemně se doplňují a ukazují úlohu Ducha Svatého. Ježíš nazývá Ducha Svatého Přímluvcem, Pomocníkem, Utěšitelem, kterého sešle Otec na Synovu prosbu. Duch Svatý má hájit víru, pečovat o její růst a těšit věřící svou přítomností v pronásledování a utrpení. Soudcovský úřad je vyhrazen Synovi. Když věřící předstupují před Boží soudcovský stolec, doprovází je Duch Svatý jako Pomocník. *Zhrěši-li někdo, má-me Přímluvce u Otce.* (1 Jan 2,1)

K čestným titulům, které dáváme Marii, patří tituly Přímluvkyně, Potěšení zarmoucených. Že Maria je naší mocnou přímluvkyní, zdůvodňuje sv. Alfons Ligouri v jedné modlitbě takto: „Ó Maria, naše milovaná Přímluvkyně, jelikož máš tak soucitné srdce, že se nemůžeš dívat na nešťastné, aniž by ses nad nimi nesmlovala, a jelikož současně máš u Boha tak velkou moc učinit blaženými všechny, kdo stojí pod Tvou ochranou, ujmi se naší bídy.“⁽⁶⁾ Podle Petra Damianiho „Maria může vše na nebi i na zemi; neboť Ježíš, který je naše smíření, cení si proseb své Matky tak vysoko a tak velice touží, aby se jí zalíbil, že její přímluvy se rovnají spíše rozkazu než prosbě a ona se jeví více jako paní než jako služebnice.“⁽⁷⁾

Duch Svatý, Strážce pravdy, Maria, Ochránkyně víry

Ježíš světil Duchu Svatému nejen společenství věřících, svou církev, nýbrž

zvláště také poselství Zjevení, které má v průběhu staletí chránit v jeho církvi před bludem. Duch Svatý je *Duch pravdy, který vydává svědectví o Kristu* (Jan 15,26). On věřící naučí všemu a připomene všechno, co Ježíš řekl (srov. Jan 14,26). On je Duch, který mluvil skrze proroky, a Petr o něm vyznává: *Neboť proctví nebylo nikdy proneseno z lidské vůle, ale lidé oznamovali Boží výroky proto, že je k tomu přiměl Duch Svatý.* (2 Petr 1,21) Duch Svatý působí tedy nejen na učitelský úřad církve, na papeže a biskupy s ním spojené, ale také na smysl pro víru všech věřících, chrání církev před bludy a zfalšováním zjevení.

O Marii říká vyznání z karolínské doby: „*Cunctas haereses interemisti in universo mundo.*“ (Přemohla jsi všechny bludy na celém světě.) Maria, Matka víry, vede své děti k Synu a odkrývá jim všechno, co Syn pro naši spásu řekl a učinil. Je to hrozný omyl, domnívat se, že Maria stahuje víru na sebe a vytváří odklon od Syna. Právě naopak: Všichni skuteční mariánští ctitelé milují Syna a zachovávají pravou víru.

Duch Svatý, Dárce života, Maria jako Matka života

Duch Svatý jako Dar a Dárce milosti ve svátostech církve rozdává nadpřirozený život, který Ježíš Kristus svou smrtí na kříži získal a který vylévá ze svého probodeného Srdce. On zajišťuje znovuzrození z vody a Ducha Svatého, o kterém mluví Ježíš s Nikodémem (srov. Jan 3,5), a vlévá lásku do našich srdcí (srov. Řím 5,5). Duch Svatý je především Duch života (srov. Ez 37,1; 1 Kor 15,45). Nové nebe a nová země, nový člověk pocházejí od něho. On vzkřísil Ježíše z mrtvých (srov. Řím 8,11), a kdo žije z Ducha, patří k novému stvoření (srov. 2 Kor 5,17; Gal 6,15; Ef 2,15; 4,24).

Duch Boží otvírá toto nové stvoření s Marií a v Marii. Tím, že si Duch Boží Marii bere za svou, plodí ona Ježíše a skrze něho nový život v milosti, nový svět. Druhý vatikánský koncil vyznává: „Maria z rozhodnutí Boží prozřetelnosti byla zde na zemi vznešenou Matkou Božského Vykupitele a jedinečným způsobem nad jiné velkodušnou společnicí a pokornou služebnicí Pána (...) Proto je vyzývána jako přímluvkyně, pomocnice, ochránkyně

FATYM Vranov nad Dyjí ve spolupráci s městysem Vratěnín srdečně zvou na
ŽEHNÁNÍ OBNOVENÉHO KŘÍŽE ZA VRATĚNÍNEM (směrem na Rancířov)
v neděli 22. 6. 2025 v 16 hodin.

Sejdeme se u sochy sv. Floriána. Těšíme se na vás!

Chléb svaté Zity (25)

18. KAPITOLA

Pouť do Pisy

a prostřednice.“⁽⁸⁾ „Jako Matka Prvorozeneho mezi bratry (srov. Řím 8,29) působí také při zrození a duchovním růstu mnoha bratrů a sester mateřskou láskou.“⁽⁹⁾ Maria obdržela obzvláštní moc nad dušemi, aby je živila a podporovala růst jejich víry. Svatý Augustin vyslovuje dokonce myšlenku, že všichni ti, kteří jsou předurčeni ke spáse, jsou uzavřeni za svého života v Mariině lůně a „přijdou na svět“ teprve tehdy, až je tato duchovní Matka porodí k věčnému životu. Jako malé dítě přijímá jediné od své matky přiměřenou potravu, tak podle sv. Augustina vyvolení získávají jediné od své Matky duchovní pokrm, který udržuje jejich život. Podle Ludvíka Grigniona z Montfortu „Bůh Otec, věčný pramen, z něhož vychází každý dokonale dar a každá milost (srov. Jak 1,17), ukládá všechny milosti do Mariina lůna, a tak je svěřil svému Synu. Bůh ji učinil strážkyní pokladu, správkyní a rozdělovatelkou všech svých milostí. Všechny dary milosti musejí projít jejími rukama. Silou plné moci, kterou obdržela, jak říká sv. Bernardin, rozděluje milosti věčného Otce, ctnosti Ježíše Krista a dary Ducha Svatého.“⁽¹⁰⁾ Církevní učitel sv. Alfons Maria Liguori je podobně jako mučedník Ignác a Jan Zlatoušty předsvědčen o tom, že skutečný mariánský ctitel, který jí věrně slouží a odporoučí se do její péče, nemůže být zavržen.“⁽¹¹⁾

*Z Der Fels 5/98 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- (1) Ludvík Maria Grignion z Montfortu: *Tajemství Mariino*, 15.
- (2) Bibliothek der Kirchenväter, Pustet, München 1911, II., str. 41.
- (3) Paul Schütz: *Das Evangelium dem Menschen unsere Zeit dargestellt*, Berlin 1940, s. 33.
- (4) Gertrud dela Fort: *Die ewige Frau*, München 1934, s. 81.
- (5) Julius Thyciak: *Mariegeheimnisse*, Regensburg 1940, s. 41.
- (6) Alfons Maria Liguori: *Die Herrlichkeit Mariens*, Stuttgart 1991, s. 152.
- (7) *Tamtéž*, s. 150.
- (8) Srov. *Lumen gentium* 61n.
- (9) *Tamtéž* 63.
- (10) Ludvík Maria Grignion z Montfortu: *Tajemství Mariino*, 9n.
- (11) Srov. Alfons Maria Liguori: *Die Herrlichkeit Mariens*, s. 152, 187.

Zita se za svítání oblékla, poklekla před křížem a modlitbou se odevzdala do ochrany anděla strážného, ale především do Boží všemohoucnosti. Poprosila Svatou rodinu, aby ji provázela na cestě do Pisy za Marií Magdalénou, a samotné světici odevzdala všechny modlitby, které se dnes pomodlí, aby se přimluvila. Neprosila o nic konkrétního. Věděla, že co my považujeme za důležité, u Boha nemusí být podstatné, proto s důvěrou nechávala všechno na jeho prozřetelnosti.

Zkontrolovala, zda má v kapsáři růženec, vzala do ruky svíci a potichu se vytratila ven.

Na Luccu dopadaly první paprsky vycházejícího slunce. Měsíc se kutálel dolů oblohou, aby uvolnil místo svítícímu bratrovi. Ulice města byly prázdné. Vyšla z městské brány a po chodníčku přes louku se vydala na čtyřhodinovou cestu do Pisy.

Celou cestu se modlila, duši i zrak měla víc v nebi než na zemi, proto si ani nevšimla, že se k ní nepřidávali žádní poutníci. Ti zůstali raději doma. Rostoucí nepřátelství někdy skončilo i loupeží, nebo dokonce vraždou, takže se báli.

Zita došla před chrám svatého apoštola Petra. Chtěla otevřít těžké dubové dveře, ale marně mačkala kliku, zůstaly zavřené. Poklekla tedy před bránou, zapálila svíci, kterou chtěla obětovat na oltáři světice, a začala se modlit.

Předchozí noci málo spala a ani tuto noc neměla pořádný spánek, a tak není divu, že během modlitby tvrdě usnula. Chráněna stříškou nad kostelní bránou spala sladce jako dítě.

Mezitím se strhl silný vítr a z oblohy se spustil liják. Prudký déšť bičoval neposlušnou Pisu ze všech stran. Lidé se s obavami dívali na smršť za okny. Nejedni si pomysleli, že do takové psoty by ani psa

nevyhnal. Nikdo z nich netušil, že před bránou jejich farního chrámu spí Bohu oddaná služka Zita. Jí se nedotkla ani jediná kapka, nezafoukal ani nejmenší zván větrem, ba ani nezhasla svíce, kterou i během spánku svírala v ruce.

„Dítě moje, vstávej,“ probudil ji jakýsi hlas. Procitla a otevřela oči. Skláněl se nad ní kněz v sutaně. Udiveně se rozhlédla. Co se stalo? Okolo sebe viděla kaluže, větve slabších stromků byly nalomené, květy v zahradách měly ulámané květy.

„Honem pojď dovnitř, abys neprochladla, určitě jsi promočená na kost,“ káral ji kněz. „Všude byla pohroma, ale ty jsi suchá, jako by ses celou dobu ukrývala vevnitř,“ kroutil pak hlavou.

„Naopak, po dlouhé cestě z Luccy jsem během modlitby tvrdě usnula,“ zastyděla se Zita.

„Přišla jsi až z Luccy? Nebála ses? Kolem číhají bandy, které se neštítí sáhnout i na život!“

„Velebný otče, maminka mě odmalá učila, že svatě je třeba o jejich svátku uctít, vždyť jsou nám velkými pomocníky. Neohlížela jsem se na nebezpečí, ale na touhu duše jít se pomodlit k Marii Magdaléně,“ odpověděla a sklopila oči.

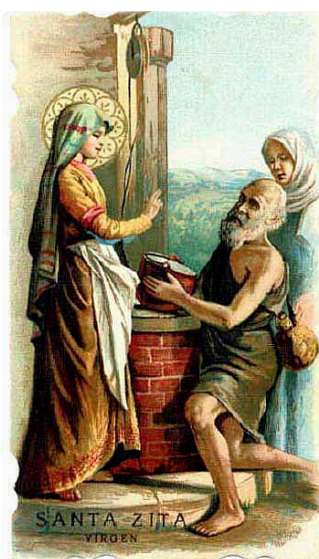
„Dítě moje, Bůh na tobě učinil zázrak. Jsi zdravá, živá a úplně suchá,“ znovu zakroutil hlavou. „Jdu se připravit do sakristie. Domáci přijdou co nevidět na mši.“ A udělal jí na čelo křížek.

V kostele zůstala na mši a potom vzdávala Pánu díky za to, že ji uchránil od nebezpečí, a odevzdala se svému andělu strážnému, aby ji s Boží milostí pomohl vrátit se v pořádku do Luccy.

Do paláce přišla pozdě večer. „Zito, kde ses toulala, je skoro noc!“ kárala ji Isabella.

„Prosím o odpuštění, slečno, byla jsem v Pise.“

„V Pise?“ podivila se Isabella. „Nestalo se ti nic? Víš, že cesty jsou plné zbojníků!“

„Jak vidíte, jsem celá a živá,“ zasmála se Zita. „Ale proč nespíte? Už je noc.“

„Četla jsem a tak jsem se do toho ponořila, že jsem ani nepostřehla, kolik je hodin. Zítřka musíme opravit oblečení, už je ho hodně.“

„Dobře, slečno, pustíme se do toho hned, jak rozdám úkoly služebnictvu. Nyní si už ale běžte lehnout.“ A laskavě ji pohládila po tváři.

Sotva se ráno rozednělo, Zita spěchala do kuchyně. Dnes je kontrolní den. Sama si ho určila, aby udělala inventuru v zásobách, zkontrolovala počet talířů, mís, příborů atd., a také se chystala sepsat seznam toho, co chybí. Potom řekne Mauriziovi, aby osedlal oslíka, a zajedou na trh nakoupit.

Vytáhla ze zásuvky všechny pergameny, do nichž zapisovala nákupy, a procházela položku po položce. Byla to zdlouhavá práce, ale Zita ji dělala pečlivě, aby na nic nezapomněla a nic jí neuniklo.

„Hotovo,“ usmála se. Uložila poslední pergamen zpět do šuplíku a na nový napsala poslední položku, kterou je potřeba koupit.

Zamyslela se. Tolik rozdávám, a přece mi všechno sedí. Vzpomněla si, že nedávno dala žebračce plný sáček luštěnin, aby si za městem, kam se uchýlili nešťastníci z okolních vesnic, uvařili polévku. Byla si jistá, že dala ubožáče všechno, a navzdory tomu byl sáček zase zcela plný.

„Nic jiného, než že se stal Boží zázrak, nemůžu říct,“ kroutila hlavou a hned Bohu poděkovala za ochranu.

„Požehnané ráno!“ zvolala na prahu kuchyně.

Rebecca přikládala do pece. Na stole měla připravený chléb, olivy, kozí sýr, mléko a přemýšlela, čím by snídani ještě obohatila. „I tobě,“ narovnála se. „Kdy jsi vstávala? Viděla jsem ve spíži svítit svíčku.“

„Dělala jsem soupis zásob a kontrolu nádobí,“ odpověděla Zita.

„Doufám, že všechno sedí,“ řekla Rebecca opatrně. Od té doby, co je kuchařkou, bojí se, aby někdo ze služebnictva něco za jejími zády neukradl. Vína by padla na ni.

„Všechno je v pořádku,“ usmála se Zita. V Rebecčiných očích spatřila stín strachu. „Buď klidná.“

„A jak bylo v Pise?“ zeptala se Rebecca, když začala krájet chléb.

„Ani nevím. Čekala jsem davy poutníků, ale nikdo se ke mně cestou nepřidal. Nekonal se ani žádná velká oslava, jako by se lidí svátek Marie Magdalény ani netýkal,“ vzdychla.

„Není divu, lidé se bojí. Každý není tak odvážný jako ty.“

„Vím, že lidé jsou dobří i zlí, ale je třeba důvěřovat Bohu,“ odpověděla a hned ji napadlo, že na svátek Nanebevzetí Panny Marie vykoná pouť do města Podio. Ačkoli cesta tam trvá půl dne, nezalekne se. Dokud jí nohy slouží, bude putovat.

Po snídani přikázala Mauriziovi zapřáhnout oslíka do vozíku, aby koše s nákupem nemuseli tahat v rukou. Potom probudila slečnu Isabellu.

„Slečno, vstávejte, slunce je vysoko,“ a odhrnula těžké hedvábné závěsy. „Dnes jsme měly opravovat oblečení, ale nejdřív musím zajít na trh. Přijďte po snídani do kuchyně a dělejte společnost pomocné kuchařce, Rebeccu beru s sebou, aby se přiučila.“

Isabella se protahovala. „Proč se má zaučovat? Chceš snad od nás odejít?“

„Ne, ale nikdo neví, kdy jeho pouť na zemi skončí. Byla bych nerada, kdybych nechala palác nezaopatřený,“ usmála se vlídně.

Isabella si všimla, že na Zitině laskavé tváři se objevily vrásky – znaky, že život plyne a nestojí. Ačkoli je stále čiperná, má své roky. Podepsaly se na ní i noci, které probděla v modlitbách nebo chodila po paláci a pro každý kout vyprošovala požehnání.

Vzpomněla si, jak se jednou v noci vyplížila z ložnice. Večere byla těžká, a tak byla žízňivá. Jenže džbán s vodou byl prázdný. Chtěla zajít do kuchyně pro čerstvou vodu. Ušla po chodbě několik kroků a spatřila postavu se svíčkou v ruce. Srdce se jí rozbušilo. Téměř omdlela. Postava chodila ze strany na stranu, cosi šeptala, náhle poklekla, chvíli tak setřevala a potom se přezehnala.

Když se křížuje, nemůže to být strašidlo, pomyslela si, ale i tak se raději ani nepohnula. Až když postava vstala a popošla dál, podle zástěry poznala, že je to Zita. Najednou pochopila, že takto vyprošuje požehnání pro palác. Nikdy jí však nepřiznala, že jí té noci viděla.

„Slečno Isabello, chystám se na pouť do Podia, nechcete se ke mně přidat?“ zeptala se Zita.

„Když otec dovolí, ráda půjdu, vždyť jsem stále doma,“ přikývla.

„Dobře, zeptám se ho. Ale nyní dost řeči, šup z postele. Snídani máte nachystanou. Pošlu vám Ritu, aby vás učesala?“

Isabella znovu přikývla.

Zita vyšla z pokoje. Ritu našla, jak uklízí ložnici pana Pagana. Od té doby, co chodí do výroby, stalo se z něj raní ptáče. Bylo vidět, že práce s hedvábím ho baví. Největší radost měl pan Guglielmo, nečekal, že se jeho syn tak brzy zapojí do práce.

Pagano je pro výrobu osvěžením, je nápaditý, a tak jméno Fatinelli se ještě více šíří po Itálii. Jejich hedvábi nemá konkurenci. Svědčí o tom objednávky, které sotva stíhají dodávat včas.

Zita se vrátila do kuchyně. „Rebecca, nemusíš stát nad polévkou, Lea ji dokončí sama. Ty pojď se mnou, aby ses zaučila,“ pronesla tónem, kterému se nedalo odporovat.

Rebecca se zaradovala. Když Zita řekne, že se má něčemu naučit, neříká to jen tak. Svlékla zástěru, nasliněnými prsty si uhladila vlasy a rychle vyběhla z kuchyně.

Kráčeli tiše. Byl slyšet jen drkotající vozík. Zita se cestou modlila. Sešli dolů a ocitli se na hlavní ulici. Centrum Luccy bylo zalité sluncem. Usmívali se i lidé, kteří je zdravili.

Došli až k trhu. Zita chodila od stolu ke stolu a nakupovala. Maurizio vše ukládal do košů a Rebecca sledovala, od kterého trhovce Zita bere citróny, med a koření.

„Za chvíli začne mše, zajdeme do kostela a po mši nakoupíme ostatní,“ řekla Zita a chytila Rebeccu pod paži.

Kostel se naplnil. Zita se přezehnala a poklekla na svém obvyklém místě. Pohroužila se do modlitby a už nic vnějšího nevnímala. Ale každý, kdo se na ni podíval, viděl její nebesky ozářenou tvář. Zita se modlila k Rodičce Boží, aby jí vyprosila milost zdárné poutě do Podia.

Mše jí přišla krátká, vždyť sotva se přezehnala, už byl konec. Nejráději by ještě zůstala, ale povinnosti musí plnit. Bůh ji neposlal na svět proto, aby se jen modlila, ale aby i pracovala.

„Nejprve zajdeme k mlynářce pro mouku, potom do obchodu s olejem,“

řikala Rebecce a Maurizioví, aby věděli, kam se vydat.

Všetečná mlynářka se zaradovala, chtěla Rebeccu zahrnout novinkami, ale Zita se na ni přísně podívala, a vyžádala si deset kilogramů mouky.

Rozmrzelá mlynářka položila pytel mouky na váhu a zvažila ji. „Je jí o půl kila méně.“

„Dobře, nebudu tě kvůli půl kilu prohánět. Co jsem dlužná?“ Vytáhla měšec a odpočítala sumu, kterou mlynářka požadovala.

„Rebecco, nyní jsi viděla, jak to na nákupech chodí. Místo toho, aby vychvalovala zboží, hned chtěla klevetit. Vyhybej se takovým řečem, neboť tak zbytečně škodíš své duši. Zaseje do tebe červíka a ani se nenaděješ a budeš ponořená do klevet. Mnohokrát i do takových, které si lidé vymysleli.“

„Budu si dávat pozor,“ slíbila Rebecca. V duchu si musela přiznat, že by si ráda vyposlechla od mlynářky pikantérie, ale dávala za pravdu i Zitě. Lidé si ke všemu přidávají své výmysly a lži a nedorozumění je na světě.

„Maurizio, zanes koš do vozíku, olej zvládneme přinést s Rebeccou samy.“ A vzala mu z ruky prázdný menší košík.

„Nebuďte tam dlouho, je sice ráno, ale slunce začíná pálit,“ připomenul jim a vydal se k cestě, kde nechal zapřáhnoutého oslíka.

„Rebecco, nejlepší olej koupíš v obchodě Bernardiniových. Nikdy ho nekupuj na trhu, kdoví, kde ho vyrábějí. Všimla sis rozdílu? Olej od pana Bernardiniho má zlatožlutou barvu a je hustší než ten, který nabízeli na trhu,“ poučovala ji. Každá držela jedno ucho koše, v němž se ukrývalo několik lahví oleje. „Už máme všechno, můžeme jít za Mauriziem.“

„Zito, dochází kostivalová mast,“ vzpomněla si Rebecca.

„Ještě že jsi mi to připomněla! Počkáš? Zaběhnu do lékárny.“ A položila koš na zem.

V lékárně obsluhovala manželka masťkáře. Ochotně jí do pytlíku ukládala masti i kapky.

„Nechceš i sušené lístky podbělu a pampelišky? Když podběl spáříš horkou vodou, nápoj pomůže proti kašli a pampeliška je zase dobrá na trávení,“ lákala ji na novinky.

„Pokud pomůžou, ráda si je vezmu.“ Vytáhla měšec s penězi a zkontrovala, kolik jich ještě zbylo. Byla spokojená, utratila přesně tolik, kolik minulý měsíc.

„Tak, a nyní už máme opravdu vše.“ Usmála se a chytla ucho koše. Cesta byla obtížnější, protože musely kráčet do kopce.

„Děkuji ti, že jsi mě vzala s sebou,“ řekla Rebecca, když vcházely do dvora. „Vyložím všechno z košů a vyskládám na police,“ nabídla.

„Dobře. Zajdu zatím do kuchyně,“ odpověděla Zita a odešla.

Leu našla sedět na lavici. Hlavu měla položenou na stole, který skrápěla slzami.

„Co se stalo?“ přišla k ní.

Lea zvedla hlavu, potáhla nosem a znovu se rozplakala. Zita ji uklidňovala a vyptávala se, proč pláče.

„Nedávala jsem pozor a polévka mi přetekla,“ přiznávala mezi slzami.

„Rebecca se na mě určitě bude zlobit a řekne to milostivému pánovi. Co budu dělat, když mě vyhodí?“ Vytáhla z kapsáře kapesník a vysmrkala se.

„Neboj, nikdo tě nevyhodí. Stačí, že to vím já. Není nutné tím zatěžovat pana Guglielma. Nemáme už čas uvařit novou, musíme něco vymyslet.“ A pohlédla ji po zádech.

„Leo! Co to má znamenat?“ zakřičela Rebecca. Na peci našla hotovou spoušť.

„Cos dělala?!“ Přiskočila k ní, aby jí vytáhla za cop, ale Zita ji pohledem zastavila.

„Křikem se nic nenapraví. Tobě se nikdy nestalo, že bys něco pokazila?“ promlouvala Zita klidně.

Do kuchyně se seběhlo zvědavé služebnictvo. „Co se stalo?“ ptal se zahradník.

„Je dobře, že jste tu téměř všichni. Nebudu vám říkat, co se stalo, protože to

nestojí za řeč. Chci však, abyste si všichni nejdříve vzpomněli na své chyby a nedokonalosti, a potom se zkuste zlobit na svého druhu, že něco neudělal podle vašich představ. Není nutné hned nadávat ani obviňovat, místo toho si raději vykasejte rukávy a pomozte odstranit škodu. To bude pro vaši duši mnohem prospěšnější než žít v duši hněv. A nyní si běžte po své práci.“ Pokynula rukou, aby se rozešli.

Nahlédla do hrnce s překypělou polévkou. „Rebecco, dolej vodu, trochu ji dochuť a bude polévka alespoň pro panstvo. Leo, ty namoč oves a zajdi pro mléko. Pro služebnictvo uvaříš ovesnou kaši. A přidej do ní kousek másla, bude výživnější.“

„Ty máš pořád tak dobré nápady,“ pochválila ji Rebecca. Strach, co bude s obědem, z ní hned vprchal.

„Na večeři udělej pro pány křepelky. Včera je přinesl sluha z Lunaty, visí v kurníku nad bidlem. A hned ti řeknu, co máš uvařit zítra, protože já jdu do Podia.“ A nadiktovala Rebecce pokrmy na celý den. „To je všechno, jdu za slečnou Isabellou.“ Vyšla z kuchyně.

„Promiň, že jsem byla tak zlá,“ obrátila se Rebecca k Lee.

„Zita má pravdu. Také jsem se dopustila spousty chyb. Ale polévka mi zatím ještě neutekla,“ rozesmála se.

„Já se nezlobím. Samotnou mě to mrzí. Věř mi, že jsem nezahálela. Šla jsem ke studni pro vodu, chtěla jsem tě překvapit umytou podlahou. A vidíš, místo čistou podlahou jsem tě přivítala katastrofou.“

Obě ženy si padly do náruče.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

- ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium - Jan 20,19-23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“

Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Pondělí 9. 6. 2025

6:05 Na pořadu rodina (2. díl): Prázdniny, dovolená
7:10 Cimbál Classic: Kostel sv. Šimona a Judy v Praze
8:25 Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Dobrodružství před kamerou **10:15** Dejme dětem rodinu: Diskuze s odborníky **11:15** V pohorách po horách: Velký Blaník **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** První křesťané: Obrácení impéria **13:20** Tanzanie – Esaro **14:00** Noční univerzita: Marek Vácha – Editace DNA – největší etické dilema současnosti **15:30** Prasklé duše **15:55** Outdoor Films s Markem Novotným: Na vrcholech pěti osmitisícovek **17:30** Poutníci času **18:00** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenk + Ej, fialenko modrá **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ježíšův vjezd do Jeruzaléma **18:15** Peter Baco, rozumný zemědělec se srdcem rolníka **18:40** Roháči na Mohelnickém dostavníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Pravda o lži **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí tělo: Péče v závěru života [L] **21:05** Na Cyrilometodějské stezce: S Kopčan do Mikulčí **21:20** Harfa Noemova: Má vlast – Vyšehrad **21:45** Noemova pošta: Červen 2025 **22:50** Ježíšovi učedníci **23:20** V souvislostech **23:45** Jak potkávat svět: S Tomášem Šulajem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 10. 6. 2025

6:05 Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: Srážky galaxií a neutrina, 2. díl **6:45** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (2. díl): Nelze sloužit Bohu i mamonu **7:10** Jánošíkove dni v Terchovci 2019 **7:45** Nebojte se... Ptejte se kněze **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** V pohorách po horách: Ostrá v pohoří Velká Fatra **9:45** Pramen v poušti **10:05** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Příběh, jehož jsme součástí **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Voda ztracená a vrácená **13:30** Štětcem a písňálo **14:00** Outdoor Films s Martinem Půlpánem: Cestování po jihovýchodní Asii **15:35** Historie sklářství v Karloince **16:05** Muzikanti, hrajte: Straňanka **17:05** Vodní nádrž Sedlice – Pelhřimovsko, Vysočina **17:20** Gruzie – Chaldejci [P] **18:00** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenk + Ej, fialenko modrá **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vyhnaní prodáváči z chrámu **18:10** Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulín a detektivní kancelář **18:40** Zprávy agenta Kixe: Empatie **18:55** Čalantika **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Zakarpatská Ukrajina **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs blábol **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Dokořán: S Ester Janečkovou **21:55** Terra Santa News: 4. 6. 2025 **22:20** Má vlast: Slavnostní koncert Moravské filharmonie z Arcibiskupského paláce v Olomouci **23:10** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **23:25** Nebojte se... Ptejte se kněze **0:30** Příběhy psané životem: Rozvody **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 11. 6. 2025

6:05 Na pořadu rodina (3. díl): Dítě školou povinné **7:05** V pohorách po horách: Vír – Via ferrata (Drahanská vrchovina) **7:15** Noční univerzita: Marek Vácha – Editace DNA – největší etické dilema současnosti **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **10:05** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství **10:20** Výpravy do divočiny: Migrace ptáků **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Bohém s Bohem: Anna Beata Hábllová **13:45** Bible v písku: Jonáš **14:00** Cvrlikáni: Hana a Petr Ulrychovi & Javory **15:15** Práce jako na kostele **15:30** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **15:40** ARTBITR – Kulturní magazín **16:00** Když bolí tělo: Péče v závěru života **17:00** Odkaz

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
■ Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

předků (1. díl): Lenešice **17:10** Příroda kolem nás: Jeřáb popelavý. Netopýr, příběhy záchranné stanice. **17:30** Terra Santa News: 11. 6. 2025 [P] **18:00** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenk + Ej, fialenko modrá **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Poslední večere **18:15** Strýček Emu: Rozhledny a vyhlídky **18:25** V pohorách po horách: Klokočovské skálie **18:35** Okřídlení sousedé: Jiříčky a vlaštovky **18:50** Mexiko – země indiánů **19:00** Adorace s mladými [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Studio Lev XIV. [L] **20:45** Kazatel tří papežů: Raniero Cantalamessa [P] **22:20** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Povolání ke službě **23:40** První křesťané: Obrácení impéria **0:15** Generální audience papeže Lva XIV. **0:35** Letem jazzem (10. díl): Na lehkou notu aneb Život jazzmana **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 12. 6. 2025

6:05 Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (3. díl): Odtajnit se aneb Než kohout zakokrhá **6:25** Ghana – Naděje za mířemi **6:55** Kirkev za oponou: Křesťanské hodnoty **7:10** Rozumíme médiím: Digitální média a nástup AI **7:35** Gruzie – Chaldejci **8:10** Terra Santa News: 11. 6. 2025 **8:30** Zprávy agenta Kixe: Empatie **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** ARTBITR – Kulturní magazín **9:30** Noemova pošta: Červen 2025 **10:35** Můj chrám: Hayato Okamura, kostel sv. Ignáce v Praze **10:55** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **11:05** S chutí přes práh: Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Setkání: Jiří Navrátil – Štramberk **13:00** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Volné potápění v zatopeném Mašovickém lomu **13:05** Jazzový večer, I. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **14:00** Za obzorem: Stavba kliniky v Ugandě – srpkovitá anémie [L] **14:35** Generální audience papeže Lva XIV. **14:55** Přesah: Hlas jako nástroj **15:45** Na startu **16:10** Svědecký život – Attila **16:40** Příběh psaný vínem – Ferdinand Fussmann **17:00** Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: Srážky galaxií a neutrina, 2. díl **17:40** Chlumeck v Luži, poutní chrám Panny Marie Pomocné: Jubilejní chrámy 2025 **18:00** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenk + Ej, fialenko modrá **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vdovin haléř **18:15** Ovečky: Slavnost Nejsvětější Trojice **18:30** Příroda kolem nás: Tučňáci v Safari parku. Káně lesní. Lovětiňská rokle. **18:45** Zrnka naděje **19:00** Svedectvá života: Sr. Františka Majerčíková DKL – Brno **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Hrdinové všedních dnů **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Koncert pro svatou Hedviku: Odry, kostel sv. Bartoloměje [P] **21:05** OMG boží talkshow: S Evou Holubovou a Ladislavem Heryánem **21:40** Za obzorem: Stavba kliniky v Ugandě – srpkovitá anémie **22:10** Poutníci času: S Alenu a Josefem Kölblými **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Pod lampou [P] **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 13. 6. 2025

6:05 Na pořadu rodina: Nevzdali jsme to **7:05** Dolní Ročov **7:15** Když bolí tělo: Péče v závěru života **8:15** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Mezi pražci: Květen 2025 **10:00** Mše svatá u příležitosti 10. výročí biskupského svěcení

Mons. Vlastimila Kročila: České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše [L] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Poutníci času **12:35** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Výpravy do divočiny: Emoce živočichů **15:05** Duchovní krajina Novohradských hor: Podhůří **15:35** Studio Lev XIV. **16:20** Kazatel tří papežů: Raniero Cantalamessa **18:00** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenk + Ej, fialenko modrá **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista **18:15** Zlatovláska: Divadlo Víti Marčíka **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Respekt nadevše **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Josefem Pazderkou [L] **21:10** Poletuchy: Na skok do Štramberka **22:00** Neřež na Folkových prázdninách **23:00** Voda pro Madagaskar **23:25** S chutí přes práh: Kongregace Školských sester de Notre Dame v Hradci Králové **23:45** Mír, mír, mír **0:05** Jsem N: Věrnost **0:25** Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: Srážky galaxií a neutrina, 2. díl **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 14. 6. 2025

6:05 Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (4. díl): O doprovázení svátostným i nesvátostným **6:30** Filipíny – Tajfun Haiyan **7:10** Hovory z Rekovic: Marian Friedl **7:30** Zvon **8:15** Když vyschnou studny **8:35** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenk + Ej, fialenko modrá **8:40** Ovečky: Slavnost Nejsvětější Trojice **8:55** Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulín a detektivní kancelář **9:20** Strýček Emu: Rozhledny a vyhlídky **9:40** Koncert pro život II. **11:15** Viděli jsme **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** Fatima – Poslední tajemství **16:05** Chanson Trio CouCou: Koncert Filharmonie Hradec Králové **17:30** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: Slavnost Nejsvětější Trojice [P] **18:20** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Kaplani naděje: P. Antonín Klaret Dabrowski **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán [P] **20:50** Dobrodružství před kamerou [P] **21:50** V pohorách po horách: Dušná ve Vsetinských vrších **22:00** The Chosen III. (4. díl): Čistý, 1. část **23:15** Koncert chval SBM: Pozořice, kostel Nanebevzetí Panny Marie **0:45** Naděje pro krále nebes **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 15. 6. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** Svedectvá života: Sr. Mária Struhárová DKL – Mendryka **7:00** Madagaskar **8:00** Dorothy Dayová – rebelka v ráji **8:30** Prasklé duše **8:50** Zamyšlení Tomáše Halíka: Slavnost Nejsvětější Trojice **9:10** Chlumeck v Luži, poutní chrám Panny Marie Pomocné: Jubilejní chrámy 2025 **9:25** Koncert pro svatou Hedviku: Odry, kostel sv. Bartoloměje **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte: Rožmitálská Venkovanka **14:15** Dokořán **15:00** Dobrodružství před kamerou **16:05** Voda ztracená a vrácená **16:40** Sedmihlášky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **16:45** Ovečky: Slavnost Nejsvětější Trojice **17:00** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **17:30** Strýček Emu: Den otců – Tatínkům [P] **17:45** Zprávy agenta Kixe: Asertivita [P] **18:00** Přejeme si... **18:30** Benefiční koncert pro varhany: Ostrava, katedrála Božského Spasitele [L] **20:05** The Chosen III. (4. díl): Čistý, 1. část **21:15** Magazín Mary's Meals [P] **21:40** Katedrála **23:10** Jak tiše večer přichází: Koncert duchovních písní a spirituálů **0:10** Viděli jsme 5+ **0:40** Zakarpatská Ukrajina **0:45** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 9. 6. o 20:30 hod.: Desať Božích (Osme Božie prikázanie)

Sme povolaní žiť v pravde. A Boh je prameňom všetkej pravdy. Jeho slovo je pravda, jeho zákon je pravda. A pretože „Boh je pravdivý“ (Rim 3, 4), aj my, jeho ľud, sme povolaní žiť v pravde. Veď nasledovať Ježiša znamená žiť z „Ducha pravdy“.

Utorok 10. 6. o 17:10 hod.: Medzi riadkami

Máte radi knihy? Nazrite spolu s nami medzi riadky humorných, aj tých vážnych, duchovných aj umeleckých. Rozhovory s hosťami povedie Helena Čos Ivoríková a tešiť sa môžete aj na úryvky z každej z kníh.

Streda 11. 6. o 10:00 hod.: Generálna audiencia

Priamy prenos zo stretnutia Svätého otca s pútnikmi, ktorí prichádzajú navštíviť Večné mesto, a prihovára sa im.

Štvrtok 12. 6. o 16:55 hod.: Fara v meste

Voľné pokračovanie seriálu Fara. Tentokrát sa charaktéry ocitnú v prostredí veľkomesta. S vtipom, ale aj vážnosťou nám priblížia farskú atmosféru, kde chýba kostolník. Pán farár bude opäť konfrontovaný s aktuálnymi problémami a svojimi farníkmi.

Piatok 13. 6. o 20:30 hod.: Biblia (Mojžiš)

Výpravny historický film nás zavedie do dob pradávnych a prevedie nás osudom muža, ktorého si vybral Hospodin, aby dovedol Izraelitov do zaslúbenej krajiny.

Sobota 14. 6. o 20:30 hod.: Chiara Lubichová

Počas druhej svetovej vojny mladá talianska učiteľka Silvia Lubichová videla jediné východisko v Bohu a Božej láske. Podľa vzoru svätej Kláry z Assisi prijala meno Chiara a snažila sa čo najviac pomáhať iným.

Nedeľa 15. 6. o 20:30 hod.: The Chosen

Ježiš prednesie kážeň, ktorá najviac zmení život v dejinách. Výsledok? Viac nasledovníkov, viac nepriateľov a učeníkov pripravených nasledovať Ježiša kamkoľvek. Matúš čelí svojej minulosti a Ondrej navštevuje Jána Krstiteľa vo väzení.

BREVIÁR PRO LAIKY

7. – 14. ČERVNA 2025

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 6.		PO 9. 6.		ÚT 10. 6.		ST 11. 6.		ČT 12. 6.		PÁ 13. 6.		SO 14. 6.			
Antifona	679	764	1653	1870	949	1061	1389	1556	980	1096	1734	1953	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	679	764	1653	1870	949	1062	1673	1893	981	1096	1734	1953	1666	1883		
Antifony	680	765	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	680	765	1654	1871	953	1066	1674	1556	985	1101	1735	1954	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	680	765	1655	1872	953	1066	1389	1557	985	1101	1735	1954	1669	1886		
Prosby	680	765	1655	1872	953	1066	1675	1557	985	1101	1724	1943	1655	1886		
Závěrečná modlitba	681	766	1656	1873	954	1067	1389	1558	986	1102	1390	1562	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	681	766	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	682	767	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	683	769	943	1054	957	1070	1684	1558	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	684	769	943	1054	957	1071	1389	1558	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:	SO 7. 6.															
Hymnus	641	721	641	721	1660	1877	959	1072	1677	1559	991	1108	1736	1955	742	837
Antifony	676	760	685	770	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	743	838
Žalmy	676	760	685	770	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	743	838
Kr. čtení a zpěv	678	762	686	772	1663	1880	962	1076	1680	1560	995	1112	1737	1956	745	840
Ant. ke kant. P. M.	678	762	687	773	1664	1881	962	1076	1390	1561	995	1112	1737	1956	745	841
Prosby	678	763	687	773	1664	1881	963	1076	1681	1561	995	1112	1731	1950	745	841
Záv. modlitba	679	763	681	766	1656	1873	963	1077	1389	1558	996	1113	1390	1562	749	844
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Nedeľa 8. 6. – slavnosť Seslání

Ducha Svätého

1. čt.: Sk 2,1–11

Ž 104(103),1ab+24ac.29bc–30.31+34

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země!*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 12,3b–7.12–13

nebo Řim 8,8–17

Ev.: Jan 20,19–23

nebo Jan 14,15–16.23b–26

Pondělí 9. 6. – památka Panny

Marie, Matky církve

1. čt.: Gn 3,9–15.20

nebo Sk 1,12–14

Ž 87(86),2.3+5.6–7

Odp.: 3 (*Slavné věci se o tobě vypravují, město Boží!*)

Ev.: Jan 19,25–34

Úterý 10. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 1,18–22

Ž 119(118),129.130.131.132.133.135

Odp.: 135a (*Ukaž, Pane, jasnou tvář svému služebniku!*)

Ev.: Mt 5,13–16

Streda 11. 6. – památka

sv. Barnabáše

1. čt.: Sk 11,21b–26; 13,1–3

Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4.5–6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 10,7–13

Čtvrtek 12. 6. – svátek Ježíše

Krista, nejvyššího a věčného kněze

1. čt.: Iz 6,1–4.8 nebo Žid 2,10–18

Ž 23(22),2–3.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Jan 17,1–2.9.14–26

Pátek 13. 6. – památka sv. Antonína

z Padovy

1. čt.: 2 Kor 4,7–15

Ž 116B(115),10–11.15–16.17–18

Odp.: 17a (*Přinesu ti oběť diků, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 5,27–32

Sobota 14. 6. – nezávazná sobotní

památka Panny Marie

1. čt.: 2 Kor 5,14–21

Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.11–12

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Mt 5,33–37

PRO KAŽDODENNÍ ŽIVOT S BOHEM

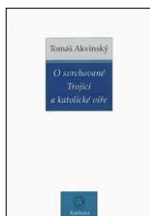

ŽÍT V BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI
Vavřinec od Vzkříšení • Z francouzštiny přeložila Ludmila Terezie Soukalová
Úvod Denis Surreau • Redakce Kateřina Lachmanová

Dnes už klasické dílo nabízí jednoduchý návod, jak žít s Bohem uprostřed ruchu a nároků tohoto světa. Bratr Vavřinec (1614–1691) sloužil v pařížském klášteře karmelitánů jako kuchař, a tak se jeho mystický život odehrával doslova „mezi hrnci“. Díky své spiritualitě života v Boží přítomnosti dospěl k mimořádné duchovní zralosti, takže se stal vyhledávaným duchovním průvodcem.

Pavel Nebojsa - Doron • Váz., 120x165 mm, 152 stran, 299 Kč

TEOLOGIE

O SVRCHOVANÉ TROJICI A KATOLICKÉ VÍŘE
Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Vojtěch Novotný • Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká • Odborná recenze prof. Dr. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D., a Dr. Phil. Pavel Blažek

Publikace přináší překlad dvou věroučných konstitucí IV. lateránského koncilu (1215), dekretů *Firmiter* a *Damnamus*, jež obsahují nově formulované vyznání víry katolické církve a zpřesněné učení o Boží Trojici spojené s kritikou stanoviska Joachima z Fiore († 1202), a komentář, který k těmto textům sepsal svatý Tomáš Akvinský († 1274). Jde o jediná Tomášova opuscula, jež se týkají takto významného, jemu takřka soudobého stanoviska učitelského úřadu církve: za konstitucemi stojí autorita ekumenického koncilu, byly schváleny papežem Inocencem III. († 1216), který jim

dal navíc váhu právní normy, a papež Řehoř IX. († 1241) schválil sbírku předpisů kanonického práva zvanou *Decretales Gregorii IX.* či *Liber extra* z roku 1234, na jejíž počátek byly zařazeny. Tomáš spatřoval jednotu obou dekretálů v tom, že oba rozvíjejí „vlastní a jedinečné dogma křesťanů“, totiž „to, co katolická víra zastává ohledně svrchované Trojice“. Překlada předchází úvod, který vysvětluje problematiku názvu Tomášova pojednání a jeho tématu, rozebírá okolnosti a čas jeho vzniku a prameny a způsoby, jimiž Tomáš své předlohy vykládal. V závěru je jeho přístup zasazen do kontextu jiných soudobých komentářů k dekretálům.

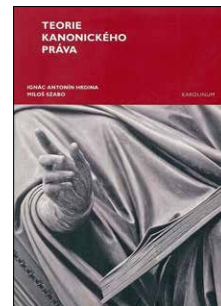
KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 140x205 mm, 112 stran, 150 Kč

KANONICKÉ PRÁVO

TEORIE KANONICKÉHO PRÁVA
Ignác Antonín Hrdina - Miloš Szabo • Redakce Vendula Kadlečková • Recenzovali doc. JUDr. Milan Kindl, CSc., a doc. JUDr. Stanislav Přibyl, Ph.D., Th.D.

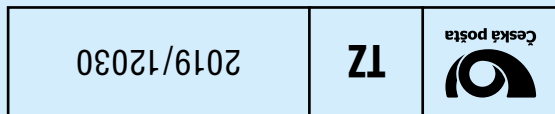
Vyšlo s církevním schválením. Kniha přináší ucelený studijní materiál pro všechny, kteří se primárně na vysokých školách nebo sekundárně v různých církevněprávních institucích zabývají kanonickým právem. Publikace autorů přednášejících teorii práva, kanonické právo i jeho dějiny na pražské Katolické teologické fakultě tak doplňuje česky psanou právnickou literaturu o doposud chybějící oblast a má předpoklady stát se učebnicí tohoto předmětu pro několik nejbližších generací. Součástí knihy jsou nejen rozsáhlé rejstříky, ale i 88 právních pravidel z *Knihy šesté* Bonifáce VIII., která ani po staletích neztratila nic ze své aktuálnosti.

Univerzita Karlova - Nakladatelství Karolinum • První dotisk prvního vydání Brož., 167x234 mm, 460 stran, 450 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.